

GÁL FERENC

Ház körüli munkák

XIII.

*Három alakban jelenbetek meg.
Az események tanújaként
embergyűrűben topogva
forszírozhatom: húzódjunk
szaunakabinba. Tapasztalatból
tudva, hogy a két világ határán
kicsapódó öskép fegyelmező
ereje zárt térben mire képes.
Az is lehet, hogy a fénylő
pillanattól vendéghaj tincseit
sodorva megint csak az jut
eszembe: valami bömbölő zene
átjárhatna, legalább ilyenkor.
Vagy a beszédbhelyzet finomságaira
fittyet hányva minden tiszteletkör
nélkül bököm ki: múlt hónapban
még a kutyatestűt akartam.
A város benzingőzben úszott,
a forróság egy ponton túl mosolyt
fakasztott, a tűzfal reklámja meg
azt sugallta, a húsz méteres vízoszlop
nyomását egyszer nem árt kipróbálni,
zavaró körülmények nélkül,
teljes átéléssel.*

XXVIII.

*Morzsálódnak a könyvek.
A fehérváros széthordják
az uszályok és a hangyák,
innen folytatom majd.
Most lámpát gyűjtök,
körömnnyire csavarom a lángot,
és a függőágyba telepszem.
Szakavatott pózomban a holtpont
súlypontommal úgymond egybeolvad,
holnap azt terjesztem majd,
a hírek alatt elvették az áramot,
a kérdő tekintetek lázba hoznak.*

*A rajzásról, a kapcsolt ígebírdetésről
szólok, a kutatófúrás éjszakai bűvköréről.
A kézfogással búcsúzókat intem,
hogy ez a hét az utolsó,
amikor az aszalóból kikerülő
gyümölcsök cukor- és savtartalma
támogatja egymást. Tovább árnyalva
a tapasztalat egyéni mivoltát,
a félvad völgylakóként távozom,
akinek az ingázók úgy általában
látnak.*

NAGY BALÁZS PÉTER

Családi fotó

Szétreppenő családom tagjai, mint a
riadt darvak vagy fecskék – a
Dohány és Holló utca tüdőbeteg
madarai tűnő időkből szökve
vissza, mert én kértem őket,

újra hazatértek egy fotóra.

*Üknagyanyám az idő háttérében rá-
olvad a képre, a vaku
magnéziumfénye felbontja törött
elméjében a sűrű neurózist,
ahogy Terikével
nyöszörgőn teázva a regulatio
cigarorum porladozó rendjéről
beszél. Nevetgél, kuncog, az
örültek szoktak így, gyilkos-félelmetesen.
Hát lásd, most sem jobb a
helyzet, és Terike is csak nevet,
csak nevet.*

*A dédapám valahányadik születésnapjára,
ahogy később mondta,
üdülést kapott a felszabadítástól, két-
három évet. Összeszűkült gyomrából
hangtalan hópelybeket okádott a képre,
mert, mint állította, a gyomrát*